

New York Timesi bestsellerite autor

Nancy Thayer

*Saare-
tüdrukud*

Romaan

Originaali tiitel:

Nancy Thayer

Island Girls

2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

„Saaretüdrukud“ on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, paigad ja vahejuhtumid on autori kujutluse viljad või on neid kasutatud kirjanduslikult. Kõik sarnasused tegeliku elu sündmuste, asukohtade või inimestega, olgu nad elus või surnud, on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Leena Suits

Toimetanud Viivi Variksaar

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Nancy Thayer

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E01357719

ISBN 978-9949-82-354-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Linda Marrow'le

TÄNUSÕNAD

Mul on vedanud, et olen saanud töötada Ballantine'i suurepärase meeskonnaga, ja ma olen väga tänulik. Saadan suurima tänu oma toimetajale, võrratule Linda Marrow'le ja tänan Libby McGuire'it, Gina Centrelot, Junessa Viloriat, Dana Isaacsoni, Kim Hoveyt, Quinne Rogersit, Alison Masciovecchiot, Mark LaFlauri ja Penelope Haynesi.

Taas saab minu tänu osaliseks tõeline saaretüdruk, mu suurepärane agent Meg Ruley. Tahan tänada ka Peggy Gordijnit, Christina Hogrebe'i ja kõiki, kes Jane Rotrosen Agency's.

Viimaks tahan üht asja pisut selgitada: minu raamatuis kohuvad naised Nantucketi saarel imelisi mehi. Kui aus olla, siis jäljendab kujutlus siinkohal tõsielu. Ma tulin kolmkümmend aastat tagasi Nantucketi saarele üht sõbrannat külastama. Tema tutvustas mind Charley Waltersiga. Oleme olnud abielus üle kahekümne kaheksa aasta, mille hulgas on ka keerulisi aegu. Charley on minu inspiratsioon ja hea mehe võrdkuju. Ta on mu kaaslane, mu kaitsja, mu kavalier ja mu hinge vankumatu kese. Tänan sind, Charley.

Võib-olla peab meist igaüks kordki elus olema saaretüdruk.

ÜKS

Ardeni pooltunnine saade „Teeme elu lihtsaks“, mida näidati Bostoni telejaama Kanal Kuues, oli Ardeni enda arvates tobeda nimega, sest ta teadis, et elus pole miski lihtne.

Ta ei mäletanud, millal tal viimati puhkus oli, ega osanud öelda isegi seda, millal oli olnud tema viimane vaba nädalavahetus, sest ta toksis aina oma sülearvuti taga või vaatas potentsiaalsete saatekülaliste DVD-sid või valmistas saadet ette või uuris kuludokumente. Isegi televiisorit vaadata oli tema jaoks töö, sest ta lindistas konkureerivaid saateid ja vaatas neid teraselt, võrdles oma saatega ja otsis nõkse, mis temal puudu jäid, püüdes end arendada. Raamatute ja ajakirjadega oli sama lugu. Ka sport oli Ardeni jaoks töö, sest ta pidi oma kolmekümne nelja aastast keha armutute kaamerate tarvis vormis hoidma, sest kaamerad muutsid iga tagumiku kakskümmend viis sentimeetrit laiemaks ja neli kilo raskemaks. Sama lugu oli manikööri ja soengu tegemisega. Arden oli üsna kindel, et töötab ka unes.

„Teeme elu lihtsaks“ väljendas tema raskelt kätte tulnud elu motot: lihtsustada oma elu, toppida kasutatud perekonnareliikviad nagu vanaema teeserviis ja fotod, millel kauged sugulased, kelle nime sa enam isegi ei mäleta, kenadesse pappkastidesse, kleepida kastidele silt peale ja kuhjata need pööningule või keldrisse või annetada teise ringi poodidele, et saada maksusoodustust.

Nõnda talitades vabaneb inimene minevikutontide küüsisist, oleksitest ja poleksitest, vanemate ootustest, lapsepõlveunistustest. Ja olevik muutub selgeks ja ruumikaks, see võtab suuna edasi, selle asemel et vaadata aina tagasi.

Arden oli kogu täiskasvanuea kõike lihtsustanud. Ta oli loonud omaenda telesaate, omaenda elu sõjahüüde, sest nii suur oli tema soov lihtsustada oma veidrat ja keerulist perekonda – kui seda üldse nõnda nimetada sai –, see oli nagu pusle, mille tükid tuul on laiali pillutanud.

Täna parkis ta oma uhke väikse Saabi kabrioleti telemaja ette oma kohale, tuhises klaasuksest sisse, noogutas turvamehele ja sammus läbi koridori oma isikliku koopa poole. Ta avas ukse, astus sisse, toetas selja vastu ust ja viskas kontsakingad jalast.

Ilm oli mai alguse kohta palav. Arden võttis kuue seljast ja avas kitsa seeliku luku. Ta vajus oma imeliselt pehmele toolile, tõstis jalad lauale ja kuulas automaatvastajasse jäetud sõnumeid.

Sõnumid. Keemilisest puhastusest teatati, et plekk ei tulnud lavendlikarva siidkleidilt välja. Massöör tuletas meelde, et Arden oli muutnud visiidiaega. Marion Cleveland teadis, et kõik, kes tahavad saada Ardeni *imelisse* saatesse, peavad saatma osalemissoovi ja DVD postiga, aga kuna Marion on Kanal Kuue programmijuhi, Ernest Hiltoni *lähedane sõber*, ei pane Arden ehk tema kõnet pahaks, sest Marioni kodu on lausa ideaalne koht, kus filmida saadet „Teeme elu lihtsaks“.

Uksele koputati kõvasti neli korda ja enne kui Arden vastatagi jõudis, astus Ernest Hilton sisse, sabas pisike suurte silmadega brünett.

„Ernest.“ Arden libistas jalad laualt ja sättis end sirgelmalt istuma ning tõmbas särgi alla, et see kataks tema avatud seelikuluku.

„Arden.“ Ernest haaras toanurgast tooli, tõstis sellele kuhjatud kaustad ainsale vabale pinnale Ardeni laual ning sättis

külalisetooli kõrvale Ardeni laua vastas. Siis andis Ernest kiitsakale naisele märku istuda.

See ei tööta head, mõtles Arden endamisi. Ta oli kuus aastat Ernestiga koos töötanud ja teadis teda küllalt hästi. Ernest oli viiekümnene, joviaalne ja paks ja ta ei astunud iial kaamera ette.

„Luba ma tutvustan sulle Zoey Andersoni.“

Arden naeratas. „Hei, Zoey.“ Noor naine oli silmipimestavalt ilus, suurte pruunide silmade ja tumedate pikkade, lõdvalt klambriga kuklale kinnitatud juustega. Tal oli seljas lihtne varrukateta linane kleit, mis oli vähemalt kaks numbrit väiksem sellest, mida Arden kandis, ja ometi oli ka Arden sale.

„Ma räägin sulle, milles on asi,“ jätkas Ernest, kui Zoey oli põgusalt naeratanud. „Kanal Kuus osteti ära. Uus juhtkond. Uus saade.“ Ernest tõstis käed ja ajas need laiali. „Teeme elu lihtsaks A-st Z-ini. Kas mõistad? Ardenist Zoeyni.“

Ardeni süda muutus jäätükiks.

„Vaata, Arden, numbrid räägivad meile, et noored ei vaata meid. Sa oled pälvinud abieluinimeste, tühja pesa sündroomiga ja esimestes uutest äärelinnamajades elavate inimeste tähelepanu, aga LE-d ei vaata keegi, kes on alla kolmekümne.“

„Seda ma nüüd küll ei ütleks, et *keegi neist* ei vaata,“ vaidles Arden vastu.

„Aeg on edasi liikuda, jätta vanaga hüvasti.“ Ernest laksas kätega vastu hiiglaslikke reisi. „Asjad vananevad kiiresti. Muutust on vaja.“

„LE reiting on olnud suurepärane,“ tuletas Arden talle meelde. „Saate reiting...“

„Muidugi, muidugi,“ segas Ernest talle vahele. „Aga need võiksid olla veelgi paremad ja saavadki olema, kui Zoey kampa lööb. Tema võib teha tööd alla kolmekümnestega. Kellel on vaja asju koomale tõmmata rohkem kui neil? Nad elavad katusekorterites, jagavad eluruume, ei tea, kuidas lüüa kokku makse ja

pidada arvet oma väljaminekute ja sissetulekute üle, nad takerduvad aina oma tuhandete nutividinate laadimisjuhtmetesse..."

Zoey tegi esimest korda suu lahti. Tema hääl oli hele ja väga tüdrukulik. „Mina tegelen ühel nädalal noorekestega ja sina saad tegelda teisel nädalal vanakestega.“ Arden imestas, et Zoey seejuures sõrme oma lõualohukesse ei torganud.

Noorekesed, mõtles Arden ja oigas sisimas. *Vanakesed*.

Uksele koputati taas. See avanes jälle enne, kui Arden jõudis suu lahti teha. Ukse vahelt pistis pea sisse tema sekretär Sandra.

„Anna andeks, Arden, aga sul on kiireloomuline telefonikõne.“

See jahmatas Ardenit. Tal pole meest, pole lapsi. Tal pole isegi lemmiklooma. „Aitäh, Sandra.“ Ta vaatas Ernesti poole. „Vabandage mind. Ma pean sellele kõnele vastama.“

Teiselt poolt kostis ema hääl. „Arden. Kullake.“ Ema hääl oli kummaline. See ei särinenud tema tavapärasel Bostoni kinnisvaramaaklerile omasel ajalikul moel, millega ta teatanuks klientidele, et on leidnud talle äsja ideaalse kodu.

„Emps? Kas sinuga on midagi pahasti?“

„Minuga on kõik korras, kullake. Aga Arden... su isa on surnud.“

„Mu isa on surnud,“ kordas Arden robotlikul toonil, püüdes neid sõnu seedida.

„Oh, ma tunnen kaasa.“ Tema vastas täitusid Zoey suured silmad ehtsate pisaratega.

„Ta suri saarel,“ jätkas Nora. „Ma rääkisin Cyndi ja Justine'iga. Matused on esmaspäeval.“

„Emps, kas sobib, kui helistan sulle tagasi?“ küsis Arden. „Mul on kontoris inimesed. Mul läheb vaid hetk...“

Ema lõpetas kõne.

„Ma pean minema Nantucketisse,“ teatas Arden jahmunud monotoonsel häälel. „Mu isa suri. Matused on esmaspäeval.“

Ernest noogutas kurvalt ja ajas end püsti. „Kohutav lugu, kohutav lugu,“ ütles ta, kuigi ta ei teadnud Ardeni isast midagi

ja too oleks võinud olla kas või kirvemõrvar. „Tee nii pikk paus, kui tahad, Arden. Sul on nagunii suur hulk puhkusepäevi välja võtmata. Võta näiteks kuu. Või kaks. Kolm? Ma olen kindel, et Zoey saab siin hakkama. Ajastus on just õige; ta saab sarja oma osaga pihta hakata ja sügisel toome sind tagasi.“

Arden istus tummaks lööduna ning põrnitses oma ülemust ja tema uut *noort* avastust. Arden teadis, kuidas Ernest töötab. Ta suutis üsna täpselt tõlgendada Ernesti iga huulekrimpsutust ja kulmukergitust. Korraga valdas Ardenit hirm. Kas ta on kaotamas kontrolli omaenda saate üle?

See oleks kohutav lugu, nii tema kui aastad, mis ta on pühendanud saatele ja telejaamale, oleksid reedetud, aga sellal kui Arden seal nõndamoodi sisimas leegitses, seisis tema ees väike pisarais Zoey.

Õnnelik väike Zoey, kes nutab, kui kellegi isa sureb. Ilmselgelt polnud Zoey isa kunagi teda ja tema ema hüljanud.

Arden kujutas Zoey elu väga hästi ette: vanemad jumaldavad teineteist ega kavatse iial lahutada, vennad ja õed, kes on seda *päriselt*, isa, kes on karm, aga õiglane, ema, kes käis vaatamas koolietendusi, kus Zoey mängis peaosa.

See erines väga Ardeni segamini paisatud elust. See oli väga erinev Ardeni isast, meeletult sarmikast ja ebaõnnestunud isast.

Ta oli alati eeldanud, et jõuab veel kunagi isaga rohkem aega veeta. Taevas halasta; Rory Randall oli alles kuuskümmend ja hea tervise juures. Ta mängis golfi, tennist, ujus! Kuidas saab ta olla surnud? Ardenil oli talle veel palju öelda, neil oli arutada ja klaarida palju küsimusi – *isal* oli temale palju öelda, Arden teadis seda, ta teadis! Ta oli isa *esimene* tütar, tema esiklaps. Sellepärast oli ta eriline! Ema oli eksinud, kusagil oli keegi midagi segi ajanud; Rory Randall võis ehk olla haige, lebada ehk kusagil haiglas südamerabandusega, aga surnud ei saanud ta olla.

Tunded liikusid temas nagu maapinda tekkivad praod, mis kuulutavad ette tema poole tuhisevat murdlainet. Arden tuletas

endale meelde, et on professionaal. Telemajas oli neid, kes pidasid teda sama hästi kui jumalannaks; ta on kaunis, tark, energiline, võitmatu. Kui ta näitaks välja ükskõik mida muud peale põlguse piiril laveeriva eksperdipilgu, arvaksid kõik alates koristajast kuni tegevjuhini välja, et Zoey ilmutamine on ta rivist välja löönud. Pole tähtis, et Ardeni isa suri. Kõik teadsid, et Arden armastab ainult oma tööd.

Ta ei kavatsenudki end alandada.

„Teeme uue koosoleku järgmisel kolmapäeval,“ ütles Arden otsustavalt. „Ma pean praegu minema.“

„Muidugi.“ Ernest ja Zoey lahkusid ja sulgesid enda järel viisakalt ukse.

Arden tõmbas seelikuluku kinni ning haaras siis oma koti ja kuue. Ta torkas jalad uuesti tapvalt kõrgete kontsadega kingadesse ja ruttas kabinetist välja oma sekretäri laua juurde.

„Sandra, ma pean nädalaks Nantucketisse minema. Mu isa suri. Sa saad mind kätte mobiiltelefonilt.“

„Oh,“ alustas Sandra. „Mul on nii kahju...“

Aga Arden ei usaldanud Sandrat. Ta teadis, et niipea kui ta majast välja astub, hakkab Sandra teda teiste töötajate ja praktikantidega taga rääkima.

Ta marssis neis ennekuulmatult kõrgetel kontsadel telemajast välja, pea püsti. Arden istus autosse, kinnitas turvavöö ja sõitis minema. Ta ei lubanud pisaratel tulla.